

အတ္တဏှောကံစာ

၊အချစ်ဝတ္ထုသစ်၊

ကြွေပယောင်း

(အပိုင်း ၁)

မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ လေနုအေးလေးက တိုက်ခက်၍ မစီးနှောင်ဘဲ ချထားသည့် ဆံနွယ်တို့ က လေထဲ ဝဲလွင့်နေလေသည်။ အပြာရောင် တိမ်တိုက်ရယ် ငွေရောင်လဲ့နေသည့် မြစ်ရေရယ် ကမ်းနံဘေးက စေတီငယ်ကလေးရယ် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှပနေ၏။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာလည်း သစ်ပင်အရိပ် အခက်တွေ့ကြောင့် အေးမြနေလေသည်။ လူသူသိပ်မရောက်သည့် ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်တာကြောင့် လူသံတို့ က တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေရာလေးကို မနိ နှစ်သက်ခဲ့သည်။ စေတီငယ်လေး၏ ဘေးတစ်ဖက်ကနေ ကျောမှီထိုင်လျက် အရှေ့တွင် ရှိနေသည့် ရှေးဟောင်းဘုရားပျက်ကြီးကို ငေးနေမိသည်။

လက်ရာတွေက လှပလွန်း၍ အနုအရွယ်ကြိုက်သည့် မနိ ပင်ငေးမောနေခဲ့မိသည်။ ပုဂံမှာ ရှိသည့် အခြား ဘုရားတွေလို နာမည်မကြီးပေမယ့် ရှေးဟောင်းလက်ရာတွေကတော့ မနည်းပေ။ ပျူခေတ်က စေတီကို ငုံပြီး ပုဂံခေတ်မှာ ပြန်တည်ထားပေမယ့် သဘာဝဘေးကြောင့်လား လူတွေကြောင့်လား မသိ တစ်ခြမ်းမှာ ပြိုကျနေ လေသည်။ ဤသည် ကို ကပင် သဘာဝဆန်ဆန် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေလေသည်။

"တီ...တီ...ဘွန်း.....ဘွန်း.....ဘွန်း....."

"ဟေး.....ရောက်ပြီ....ရောက်ပြီ....."

"ဝါး.....မိုက်တယ်ကွ....."

"ငါအရင် ဓာတ်ပုံရိုက်မှာ နော်....."

"မသိဘူး...ငါအရင်ပဲ..."

ဆိုင်ကယ်သံတွေ လူသံတွေ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆူညံစွာ ရောက်ရှိလာတာကြောင့် သဘာဝ၏ ဆွဲဆောင်မှုတွေကို ခံစားနေသည့် မနီ၏ ဖီလင်တွေ ပျောက်ပျက်သွားလေသည်။ ။ ဒေါသတို့ သည် ထို လူတစ်စုဆီ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ။ စေတီငယ်ကို ကျောမှီထိုင်နေရာမှ မနီ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်ဆီ ကိုယ်ပြန်သွားသည်။ ။ ဒီနေရာ ထပ်ထိုင်ဖို့ မဖြစ်တော့ပေ။

"ညီမ.....ညီမ.....ခဏ....."

ဆိုင်ကယ်ပြန်ကွေ့ပြီး မနီပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်လျှင် မနီနှင့် အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ခေါ်လေသည်။ ။ မနီက မေးဆက်ပြကာ ဘာလဲဟု မေးလိုက်လျှင်

"ဟို...အစ်ကိုတို့ ကို အုပ်စုပုံလေး အကုန်ပါအောင် ဓာတ်ပုံလေးတစ်ချက်လောက် ရိုက်ပေးနိုင်မလား"

မနီ ထိုကောင်လေးအုပ်စုကို ကြည့်လိုက်ရာ လူခြောက်ယောက်ရှိသည်။ ။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး လေးယောက်။ မနီ ထိုကောင်လေးဆီက ဖုန်းကို ယူလိုက်၏။ ထိုကောင်လေးကလည်း မျက်နှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ပင် မနီ လက်ထဲ ဖုန်းပေးလိုက်ပြီး သူတို့ အုပ်စုဆီပြေးသွား၏။ အားလုံးအဆင်သင့် ပိုစ့်ပုံစံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပိုစ့်ပေးနေကြလေသည်။ ။ မနီက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေပင် မဆင်းဘဲ ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ချက် ရိုက်နေလေသည်။ ။ နောက်ဆုံး ဖုန်းကို ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ပေးပြီး ဆိုင်ကယ်

ကို မောင်းထွက်သွား လေသည်။ ။ အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ကိုယ်ကျပ်နှင့် ဟွန်ကာ ဖင်ထောင်ကို စီးသွားသည့်မနိကို ထိုလူငယ်အုပ်စု ငေးရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

"မှော်....ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ကြည့်ရအောင်။ အုပ်စုပုံက တစ်ခါမှ မရိုက် ရသေးဘူး။ တော်သေးတယ် ဒီလို နေရာမှာ ရိုက်ပေးမယ့်သူရှိနေလို့ ..."

"ဟင်...."

"ဟာ...."

"အယ်...."

စကားပြောနေရင်း သူတို့ အုပ်စု ဖုန်းကိုကြည့်ရာမှာ အားလုံးမျက် လုံးပြူးသွားလေသည်။ ။ ဖုန်းထဲမှာ သူတို့ အုပ်စုပုံ တစ်ပုံမှ ရှိမနေပေ။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ သူမ ကိုယ်သူမ ပြန်ရိုက်ထားခဲ့သည့် ပုံတွေသာ ရှိ နေလေသည်။ ။

"ဘယ်လို မိန်းမလဲကွာ...တောက်...အစထဲက မရိုက်ပေးနိုင်ရင် မ ရိုက်ပေးနိုင်ဘူးပြောပေါ့။ "

"အေးလေ....ငါတို့ မှာ တော့ ပို့စ်တွေပေးလိုက်ရတာ။ သူက သူ့ကိုသူ ပြန်ရိုက်သွားတယ်..."

"အေးလေဟယ်....."

အားလုံး သူမကို ငြူစူစွာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သော်လည်း သူမ မကြားတော့ပေ။ ဆိုင်ကယ်သည် ဘုရားမှ ထွက်ခွာကာ တောတန်း လေးကို ဖြတ်၍ သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

မင်းမှော် ဖုန်းထဲက မိန်းကလေးပုံကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ အခြားမိန်း

ကလေးတွေကို အလှပြုပြင်ထားခြင်း မရှိသည့် မျက်နှာဟာ ဝင်းမွတ်နေ၏။ ထူးခြားသည် က သူမရဲ့ နုတ်ခမ်းအောက်နားမှ မှဲ့ ကလေး ဖြစ်သည် ။ ရှင်းလင်းသည့် မျက်နှာပြင် တွင် စိမ်းစိမ်းလေးဖြစ်နေသည့် မှဲ့လေးက ထင်းနေ၏။ ဓာတ်ပုံထဲမှ သူမ မျက်လုံးတွေဟာ ကြည်လင်ပြတ်သားနေသည် ။ စူးရှပြီး ရဲဝင့်နေ၏။ မျက်လုံးနဲ့ မှဲ့ ဟာ သူမရဲ့ သင်္ကေတစ်ခုလိုပင်။

"ကို....ဘာလို့ အဲဒီမိန်းမပုံကို ဒီလောက်ထိစိုက်ကြည့်နေတာလည်း ။ သဲမကြိုက်ဘူး ဖြတ်ပြစ်လိုက်တော့"

နုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလာသည့် ချစ်သူစကားကြောင့် မင်းမှော် ဖုန်းထဲက သူပုံတွေကို ဖြတ်ပြစ်လိုက်သည် ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်နေခဲ့သည့် ထိုမိန်းမ ပုံကတော့ ပျောက်ပျက် သွားမည် မဟုတ်ပေ။

(အပိုင်း ၂)

တောလမ်းကလေးမှ ဖြတ်ကာ ပြန်ထွက်လာရင်း မနီပြီးရယ်လိုက်သည်။ ။ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ရင်း မနီကိုသူတို့ အုပ်စုဒေါသထွက်ရင်ထွက်ဒါမှ မဟုတ် စုတ်တသက်သက်ဖြင့်မရှုမလှဖြစ်ကျန်နေခဲ့မှာ မလွဲဧကန်ပင်။ မှတ်ထား တွေ့သမျှလူ ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းချင်ဦး။

သူများကိုစိတ်ကသိကသောက်ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ရ၍ လားမသိစိတ်လက်တို့ ကပေါ့ပါးသွားလေသည်။ ။ဆိုင်ကယ်စီးရင်းလမ်းမပေါ်ရောက်မှ သတိတရ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တောလမ်းကလေးရဲ့ အစမှာ သစ်သားတိုင် ကလေးနှင့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ကြည့်ရင်းထပ်ပြီးလိုက်မိသည်။ ။ထို ဆိုင်းဘုတ်လေးကလေး နာမည်ကိုလည်း မေ့မည်မဟုတ်။

"ကျောက်မျက်မှော် "

နုတ်ဆက်ခဲ့ပြီ ကျောက်မျက်မှော် ရေ။ ရေစက်ပါသေးလို့ ထပ်ပြီး ဖူးမျှော်ခွင့်ရမယ် ဆိုလျှင် ပြန်လာချင် သေးပါသည်။ ။အခုတော့အမှတ်တရတစ်ခုကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ ပြန်လိုက်ပေဦးမည်။

xxxxxxxxxxxx

"အား.....ကျွတ်.....ကျွတ်..ကျွတ်...အား..."

"သက်ထူး....မင်း...မသက်သာဘူးလား.."

"မရတော့ဘူး...ငါတအားတွေ အောင့်နေပြီ။ "

ပြန်ဖြေနေသည့် သက်ထူး မျက်နှာပြင်ဟာ ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသည်။ ။ရောဂါဝေဒနာကို မချီအောင် ခံစားနေရ၏။

"အရေးထဲဆိုကွာ...ကားကလည်း ပျက်နေရတယ် လို့ .."

"အေးကွာ...ငါတို့ ကလည်း ကားသာမောင်းတက်တာ ကားကျတော့ တစ်ယောက်မှ မပြင်တက်ဘူး"

"နင်တို့ ကလည်း ဟယ်...ယောကျ်ားလေးတွေဖြစ်ပြီး ကားတောင်မပြင်တက်ဘူး...တကယ်ပါပဲ..."

ဗိုက်အောင့်လို့ ချွေးပြန်နေသည့် သက်ထူး သူငယ်ချင်းတွေစကားကြောင့် ပို၍ အားပျက်ချင်လာသည် ။

"ငါတို့ က ကားပျက်တာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် သက်ထူးကဘာဖြစ်နေမှန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ...တော်ကြာ အူအတက် ပေါက်တာလာတဲ့ ကားဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်ကယ်ဖြစ်ဖြစ် တားပြီးတော့ သူ့ကို ကျောက်ပန်းတောင်း ရဲ့ အနီးဆုံးဆေးခန်းဆေးရုံ ပို့ပေးခိုင်းရမယ်"

မင်းမှော် ပြောသည့် စကားကို သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးသဘောတူကြသည် ။ အခုချိန်မှာ အရေးကြီး ဆုံးဟာ သက်ထူးဖြစ်သည် ။ အလူးအလိုမ့် အော်ပြီးနေသည့် အသံဟာ မသက်သာဖွယ်မရှိပေ။ မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးလည်း တဖြေးဖြေးပိုနီလာကာ သူတို့ အားလုံးသက်ထူးကိုပို၍ စိတ်ပူလာကြသည် ။

ပုဂံကနေ ပုပ္ပါးကို ဆက်သွားဖို့ ခရီးနှင်လာကြရာ လမ်းတစ်ဝက်တောင် မရောက်သေးပေ ကားက ပျက်၏။ ကျောက်ပန်းတောင်း မြို့

လည်း မရောက် ပုံကနေလည်း လွန် လာပြီ ဖြစ်၍ လမ်းခုလတ် ရောက်နေ လေသည်။ နေ့လည်ပိုင်းခရီးဆက်ထွက်လျှင် ပင်ပန်းကြမှာ စိုး၍ ညနေစောင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြရာ အခုလို ပြဿနာ ဖြစ်မည်လို့ ယောင်လို့ ပင်မတွေးခဲ့မိပေ။ အခု မိုးကချုပ် ကားကပျက် လူနာက ကောက်ခါငင်ကာ ထဖြစ်တော့ သူတို့ အားလုံး ဒုက္ခနဲ့ လှလှ တွေ့နေကြ လေသည်။

"မှော်...ဟိုမှာ ...ဆိုင်ကယ်မီးရောင် မြင်ရတယ်..တားရအောင်..."

ကျော်ဇင့်ရဲ့ အသံကြောင့် မင်းမှော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကားဘေးက နေ လမ်းမပေါ်နားထိ တက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို လက်တားထားလိုက် သည်။

"ဟင်...."

ဆိုင်ကယ်ရှေ့ကနေ အုပ်စုလိုက် လက်တားနေသဖြင့် မနီ ဆိုင်ကယ် ကို အရှိန်လျော့ကာ ရပ်လိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုတ်ကိုတော့ မချွတ် သေးပေ။ အုပ်စုလိုက်တားသည့်လူထဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မနီ စိုးရိမ်စိတ်မဝင်သော်လည်း မိန်းမတွေထဲတွင် လည်း မကောင်းသူက ရှိနိုင်သည် မို့ သတိတော့မပျက်ပေ။ သို့သော် မှတ်မိနေ သည့် မျက်နှာတစ်ခုကြောင့် ဆိုင်ကယ်ဦးထုတ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

"ဟို...ကျွန်တော်တို့ အကူညီလေးတောင်းချင်လို့ ပါ။ ဆိုင်ကယ် လမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့ ပါ"

"ဒီလောက် လူအများကြီးကို ဆိုင်ကယ်တစ်ဦးထဲနဲ့ ခေါ်လို့ မရဘူးဆို တာတော့ သိကြပါတယ်နော်."

"သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အကုန်မလိုက်ပါဘူး။ ကားထဲမှာ ဗိုက်

အောင့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းကိုအနီးဆုံးဆေးခန်းဆေးရုံလေး
ပို့ပေးဖို့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကားက ပျက်နေလို့ ပါ..."

"လူနာက ယောက်ျားလား မိန်းမလား "

"ယောက်ျားလေးပါ"

"ဆောရီးပဲ ဒါဆိုမကူညီနိုင်ဘူး...သွားလိုက်ဦးမယ်..."

မနိ ဆိုင်ကယ်ကို စက်ပြန်နှိုးဖို့ ပြင်လိုက်လျှင်...

"လူတစ်ယောက်အသက်ကိုကယ်ကောင်းပါတယ်။ ယောက်ျားမိန်းမ
ခွဲခြားပြီး မကြည့်ဘဲ လူသား တစ်ယောက်လို့ မြင်ပေးပြီးကူညီပေးပါ..."

ထပ်ကြားလိုက်သည့် အသံကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကို မနှိုးသေးဘဲ ထိုသူ
ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်
၏။

"ဆောရီးပဲလို့ ထပ်ပြောပါရစေ။ ဒီလိုလမ်းမျိုးကို တစ်ယောက်ထဲဆို
င်ကယ်မောင်းလာရဲပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်နောက်က
နေ တင်ခေါ်သွားဖို့ ထိတော့ မိုက်ရှူးရဲမဆန်ရဲဘူး။ နောက်ထပ်လာမယ့်
တစ်စုံတစ်ခုဆီကဘဲ အကူညီတောင်းလိုက်ပါ။"

"ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း သိပ်ကိုစိုးရိမ်ရလို့ ပါ...ကူညီပါ..."

"ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အရာတစ်ခုကို ပြင်တက်တဲ့ အကျင့်မရှိ
ဘူး...သွားလိုက်ပါဦးမယ်.."

မင်းမှော်ဒီလောက်တောင်းပန်အကူညီတောင်းနေသည့်ကြားက
ဆိုင်ကယ်ဦးထုတ်ဆောင်းကာ ထွက်သွားသည့်မိန်းမကို ဒေါသထွက်
ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုမိန်းမ မျက်နှာကိုလည်း မှတ်မိနေ၏။ သတိထား
မိသည် ဆိုလျှင်ပိုမှန်သည် ။ အမှောင်ရိပ်ဖုံးနေသည့်ကြားက မြင်လိုက်ရ

သည့် မဲနက်သည့်မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းအောက်က မှဲ့စိမ်းလေးပင်။

"တောက်...."

"ဒေါသထွက်မနေပါနဲ့ မှော်ရာ...တစ်စီးမရလည်း နောက်တစ်စီးဆီ အကူညီတောင်းကြတာပေါ့.."

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်...ဒေါသသိပ်မထွက်ပါနဲ့ ဟိုဘက်ပြောသွားတာလည်း ဟုတ်တာပဲလေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားဖို့ ဆိုတာမလွယ်လှဘူးလေ..."

"စိတ်လျော့ပါ မှော်ရာ..."

ချစ်သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဖြောင်းဖျသော်လည်း သူ့ဒေါသတွေဟာ မရပ်တန့်သွားပေ။ ဟိုမိန်းမမျက်နှာနဲ့ အတူ ဒေါသတွေကမျက်လုံးထဲတရိပ်ရိပ်တက်လာတော့သည် ။

"သက်ထူး ဘယ်လိုနေသေးလဲမသိဘူး...သွားကြည့်ဦးမယ်...."

ကျော်ဇင်ကားထဲပြန်ဝင်သွားလျှင် ကျယ်လောင်စွာအော်ခေါ်သည့်အသံကြီးထွက်ပေါ်လာလေသည် ။

"သက်ထူး....သက်ထူး....လာကြပါဦး...သက်ထူးခေါ်လို့ မရတော့ဘူး..မျက်ဖြူကြီးစိုက်နေတယ်၊ လုပ်ပြပါဦး..."

"ဘာ...."

"ဟာ..."

သူငယ်ချင်းတွေသက်ထူးအနားကို ပြေးသွားကာ ရောက်ရှိသွား၏။ အားလုံး ပုတ်နှိုးကြသော်လည်း သက်ထူး နိုးမလာပေ။သူတို့ ကတော့ ခေါ်နေမြဲသာ။

xxxxxxxxxx

မိုးလင်း၍ တမ်ရောင်များကင်းစင်နေသော်လည်း သူတို့ အားလုံးမှာ တော့မျက်ရည်မိုးများ မုန်တိုင်း ကျရောက်နေလေသည်။ ။ ကံဆိုးသည့် သူငယ်ချင်း သက်ထူး အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရုံမှ လွဲ၍ သူတို့ ဘာမှ မတက်နိုင်ခဲ့ပေ။ ကားတားလို့ ရ၍ ဆေးရုံကို ပို့ခဲ့သော်လည်း နောက်ကျ သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။ သက်ထူးအူအတက်ပေါက်သည် တဲ့။ ဆေးရုံပေါ်ရောက်တာအချိန်တအားနောက်ကြသွားတာကြောင့်သက်ထူးအသက်ပါသွားခဲ့သည်။ ။

သက်ထူး မိဘတွေရင်ကျုံးမရ ဖြစ်သလို သူတို့ အားလုံးလည်း ဖြေသိမ့်လို့ မရပေ။ အခံစားရဆုံးက မင်းမှော် ဖြစ်သည်။ ။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ထိုမိန်းမကို တရိပ်ရိပ်မြင်ယောင်နေ၏။

သူမသာ ကူညီခဲ့လျှင် သက်ထူး အခုလိုဖြစ်မည်မဟုတ်။ လူစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမ။

"တောက်....."

(အပိုင်း ၃)

"မနိယာမ ဟုတ်ပါတယ်နော်...."

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျွန်တော် လင်းမြတ်ပါ။"

"ကျွတ်..."

မနိ ဒီလူကို သိလိုက်ပြီ။ ဖုန်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆက်ပြီးတွေ့ခွင့်တောင်းနေသူ။ အပြင်မှာ လူချင်းတစ်ခေါက်မှ မတွေ့ဖူးပေမယ့် ဒီနာမည်နဲ့ ဖုန်းဆက်တာ ခဏခဏပင်။

"ကျွန်တော် မနိယာမ ကိုတွေ့ဖို့ ပြောထားတဲ့ သူပါ"

"မနိ ကတော့ တွေ့ဖို့ လက်မခံခဲ့ဘူးထင်တယ်"

"ဆောရီးပါဗျာ..ကျွန်တော် တွေ့မှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ အခုလိုစုံစမ်းခဲ့ပြီး ရောက်လာတာပါ။ ဖုန်းထဲမှာ လည်း ဘာကြောင့် တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါတယ်"

"ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတာကို မနိ ငြင်းခဲ့တယ်လေ။ မနိ ကငြင်းပြီး သားကိစ္စကို ဆက်မလုပ်တက်ဘူး။ အပြင်မှာ မတွေ့ခင်ထဲက အပြတ် ငြင်းပြီးသားပါ။ ရှင် အခုလို မနိကို လာတွေ့လည်း ဘာမှ ထူးသွားမှာ မ

ဟုတ်ဘူး "

"ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ ကိစ္စအတွက်ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်ကုန်ပါစေ စောင့်နိုင်ပါတယ်။ မနိယာမ နဲ့ အခုလိုစကားပြောလိုက်ရတာနဲ့ တင် ရောက်လာကြိုးနပ်ပါတယ်"

"ရှင့်အတွက် အကြိုးရှိသွားပေမယ့် မနိအတွက်တော့ အကြိုးမဲ့စွာ အချိန်ကုန်သွားပြီ။ အခု ရှင်ပြန်သင့်ပြီ ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် မနိယာမကို မေးပါရစေ။ "

လင်းမြတ် မေးမည့်မေးခွန်းကို မနိသိသည် ။ ထို့ကြောင့် မေးလေ ဆို သည့် မျက်နှာထားဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်၏။

"မနိယာမ အဲ့ပစ္စည်းလေးကို တကယ်ပဲ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး လား။"

မနိ တွေးထားသည့် မေးခွန်းပဲမို့ ကြားရသည် မှာ ရိုးအိနေသည့် ဟင်းတစ်ခွက်ကို မြင်လိုက်ရသလိုပင်။ ဒီပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနိဆီ ရောက်လာသည် မှာ လင်းမြတ်တစ်ယောက် ထမဟုတ်ပေ။ သူလိုပင် မ နိဆီ လူပေါင်းများ စွာ ရောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုမေးခွန်းအတိုင်းပင် အား လုံးကမေးဖူးသည် ။ ထို့အတူ မနိဆီကလည်း တူညီသော အဖြေတစ်ခု သာ ရသွားရသည် ပင်။

"ဘယ်တော့မှ ရောင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"တကယ်လို့ ရောင်းဖို့ ရှိလာခဲ့ရင်ကျွန်တော့်ဆီကိုတော့အရင်ဆုံး အကြောင်းကြားပေးပါ။ သူများ တွေ ပေးတဲ့ ဈေးထက် မနည်းအောင် ကျွန်တော်ပေးမှာ ပါ"

"ဟွန့်...."

နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် တွန့်ကာ မနီ ရယ်လိုက်ပြီး လင်းမြတ်ကိုကြည့်သည်။ ။ပြောဖို့ စကား မရှိတော့ သည် မို့ လင်းမြတ်လည်း ပြန်ဖို့ ကိုသိလေသည်။ ။ဒါကြောင့်သူ မနီရှေ့မှ ပြန်ထွက်သွား၏။

"နီယာမကအဲဒီပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ ရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး"

တစ်ယောက်ထဲ ပြုံးရယ်လိုက်ကာ မနီ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဘာမှန်းသေချာမသိရသေးသည့် ပစ္စည်းလေးကို မြင်ယောင်မိသည်။ ။ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန် အပြားဝိုင်းထဲမှာ ခပ်ရေးရေးထင်နေသည့်အရပ်ဟာ တစ်ခြမ်းသာပေါ်နေသည်။ ။ ကျောက်စိမ်းပြားလို ပုံစံလေးမို့တန်ဖိုးကြီးသည့် ပစ္စည်းမှန်း စတွေ့ကတည်းက မနီ သတိထားမိသည်။ ။ အရပ်ကတစ်ခြမ်းထဲ ပေါ်နေသည် လို့ မနီယူဆခဲ့တာဟာ မှန်နေပေလိမ့်မည်။ ပေါ်နေသည့် အရပ်ဟာ ငှက်တစ်ကောင်ကလေးပေါ်မှာ ဝဲကာ အောက်သို့ငုံ့နေသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ။ နှုတ်ဖျားမှာ လည်း တစ်ခုခုကို ကိုက်ချီထားပုံရ၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ခွန့်ကျွေးနေသယောင်။

အမှတ်မထင်ဘဲ ရခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းပြားလေးကိုမနီဆီမှာ သိမ်းထားရသည် ကိုပင်လန့်လာသည်။ ။ လူတွေက ကျောက်စိမ်းမို့ လိုချင်တက်မတ်စာ ဝယ်ချင်ပေမယ့် မနီကတော့ ကျောက်စိမ်းကိုမမက်ပေ။ ကျောက်စိမ်းပြားလေးထဲကအဖော်ကွဲနေသည့်ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုသာရှာချင်နေမိသည်။ ။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကရော တကယ်ရှိနေပါလားမနီမသိပေမယ့် ရှာဖို့ အတွေးကတော့ အမြဲနေရာယူလျက်ပင်။

"ဒုတ်....."

"အ...."

"ဟာ...ဆောရီး..."

ဆိုင်ထဲကနေ မနီထွက်လာရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်မိသွား၏။ လက်မောင်းတစ်ဖက် အောင့်ကာ နာကျင်သွားသဖြင့် ဒေါသက ငယ်ထိပ်သို့ရောက်သွား၏။

"တောက်....ဒီမယ်...ရှင်မျက်လုံး မပါဘူးလား..."

တိုက်မိတာကြောင့် လွင့်ကျသွားသည့် စာရွက်များကိုအမြန်ပြန် ကောက်နေတုန်း ခပ်စွာစွာ မေးလိုက် သံကြောင့် မင်းမှော် မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင်...."

ဒီမျက်လုံးနဲ့ ဒီမှဲ့ စိမ်းကို သူတစ်သက်လုံး မေ့မည်မဟုတ်ပေ။ ပြန်တွေ့လိုက်ရသည့် ဒီမျက်နှာကြောင့် မင်းမှော် နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်တွေ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာ၏။ ထို့အတူ နာကျင်နေသည့် ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားသွားရသည့် သက်ထူး၏ မျက်နှာကိုပါတစ်ပြိုင်ထဲ မြင်ယောင်လာလေသည် ။ တဖြည်းဖြည်း မတ်တက်ရပ် လိုက်ကာ သူမ မျက်မှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလျှင်

"အစကတော့ တောင်းပန်မို့ပဲ ဒါပေမယ့် မင်းဖြစ်နေလို့ မတောင်းပန်နိုင်ဘူး..."

"ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချီလား...လူကို ဝင်တိုက်မိရင် ပြန်တောင်းပန်ရတယ်ဆိုတာ လမ်းဘေးက အမှိုက် ကောက်တဲ့ ကလေးတောင် သိတယ်..ပေါက်လား"

လက်ညှိုးကို မျက်နှာတည့်တည့်ထိုးကာ မေးဆက်၍ ပြောလိုက်သည့် မနီစကားကြောင့် မင်းမှော် အရှိုက်တည့်တည့် ထိသွား၏။ သူဟာ

အမှိုက်ကောက်သမားလောက်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ သူ ဖြစ်နေပါရောလား။

"သဘောပေါက်ပေမယ့်ငါက အမှိုက်ကောက်တဲ့ လူ မဟုတ်သလို မင်းလို မိန်းမမျိုးကိုလည်း ပြန်တောင်းပန်မယ့် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်.."

"တောက်...."

မင်းမှော် ပြောချင်တာ ပြောပြီးသည် နှင့် ဆိုင်ထဲဝင်သွားလေသည် ။ ဒေါသများ ဖြင့် ကျန်ခဲ့သူက မနီပင်။ မနီဘေးမှာ လည်း စာရွက်အဖြူ လေးတစ်ရွက်ကျန်ရစ်နေလေသည် ။

"ဟိုလူ့စာရွက်ဘဲ ဖြစ်မယ်.."

သူများ စာရွက်မို့ ဒီတိုင်းထားခဲ့ကာ သွားမို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်လာသည့် စာလုံးလေးကြောင့် မနီ ခြေလှမ်း ဆက်မလှမ်းဖြစ်တော့ပေ။ စာရွက်ကလေးကို ကောက်ကြည့်ကာ ဖတ်လိုက်လျှင် ခေါင်းစဉ်နှင့်ပင် မနီမျက်လုံးမခွာနိုင်တော့ပေ။

"ငှက်စိမ်းလေးရဲ့ လွမ်းဖွဲ့တေး"

ထိုနေရာမှာ ပင် မတ်တက်ရပ်လျက် မနီ စာတွေ ဆက်ဖတ်နေမိသည် ။အရေးအသားများက တစ်စုံတစ်ဦး ကို ပြန်တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်အကြောင်းပင်။ ကောင်မလေးကိုငှက်ကလေးလို တင်စား၍ ရေးထားသည် ။ အဖိုးတစ်မျက်နှာထဲမို့ စာက အစလောက်သာ ရှိသေးသည် ။ ဖတ်လက်စကို ဆက်၍ ဖတ်ချင်စိတ်ပေါက်သော်လည်း ဒီလောက်နဲ့ မနီကျေနပ်လိုက်သည် ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဟိုလူကို စာရေး ဆရာလို့ မှန်းဆလိုက်မိသည် ။

"ကိုမှော်...စာရွက်က တစ်ပျောက်နေတယ်။ နှစ်ကနေပဲ တွေ့တယ်"

"ဘယ်လို...ကျွန်တော် သေချာစစ်ပြီးမှ ယူခဲ့တာပါ"

"ဒီမှာ စာရွက်တွေစုံပေမယ့် ခေါင်းစဉ်ပါတဲ့ စာရွက်ပါမလာဘူး။ ကိုမှော် ပြန်စစ်ကြည့်ပါ"

"ဟာ..."

သူ့အခုမှ သတိရသွားသည် ။ အစောက ဟိုမိန်းမနဲ့ တိုက်မိတုန်း စာရွက်တွေ လွင့်ကျကုန်တာ ဖြစ်သည် ။ ပြန်ကောက်တာ မစုံပဲ ကျန်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ စာရေးပြီးတိုင်း ကလစ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွဲချင်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် ကိုယ်တိုင်မွေးမြူထားသည့်ကလေးခေါင်းပြတ်ကျန်ခဲ့သလို ဖြစ်ရတော့သည် ။

"ဒါ ဟိုမိန်းမနဲ့ တိုက်မိလို့တောက်..."
